

15. Niečo neodpustiteľné

Vínko breje, vínko páli, vínko múdre hlavy šiali.

„Myslí si o sebe, že je ktovieako bystrý,“ hnevala sa Katarína, kým kráčala s Lorianou po schodoch do svojich komnát. „Povie pár pekných slov tomu, pár pekných slov tamtomu a dúfa, že všetci zabudnú na to, že je Podmanický.“

„To by potreboval zázračný prútik,“ solidárne dodala Lorianana.

„Presne tak!“

Loriana sa pridriavala zábradlia a pomaly nasledovala kamarátku. Zrak mala rozmazaný a nohy ju ťažko niesli. Kým sedela, nevedomovala si, že vypila až toľko, no keď vstala, alkohol jej udrel do hlavy. Nebola na taký pocit zvyknutá. Katka ju vždy poučovala, že piť priveľa vína je neženské.

Baronesa si v rozrušení ani nevšimla, že do izby vošla sama. Čakala, že jej Loriana začne vyzliekať ťažké šaty a už-už sa chcela ďalej rozčuľovať, keď si všimla, že kamarátka tam nie je. Vrátila sa na chodbu a našla ju stáť opretú o stenu. „Čo sa deje?“ nechápala.

„Všetko sa so mnou točí... Svet sa točí,“ habkala Lorianana.

„Ty si opitá?“

„Asi,“ zasmiala sa a zažmurkala, aby zaostřila pohľad na Katkinu tvár.

Tá sa tvárila pohoršene. „Ako sa tomu môžeš smiať? Veď je to hanba!“

Lorianana s úsmevom prikývla. „Hej.“

„Ach, veď s tebou sa nedá rozprávať. A ja som dúfala, že budeš stáť pri mne, že sa so mnou pohováraš,“ hnevala sa.

„Občas musím stáť aj sama pri sebe,“ usmiala sa Lorianana.

Z Kataríninho hrdla vyšlo akési čudné zachrčanie, potom odišla do svojich komnát a Loriana ju nasledovala. „Môžeš ísť,“ prepustila ju baronesa.

„Ešte ti pomôžem vyzliecť sa.“

„To zvládnem aj sama.“

„Si si istá, že...“

„Nie som taká neschopná, ako si tu o mne myslia. Viem sa vyzliecť!“ ostro odvrkla Katka.

„Nie si neschop...“ zamrmlala Lorianana.

„Dobre, dobre!“ zastavila ju Katarína. „Radšej choď, zajtra sa normálne porozprávame.“

„V poriadku,“ súhlasila Lorianana a s pocitom viny odišla. Zamierila priamo do svojej izby. Bála sa niešť svietnik, preto šla potme a pre istotu sa pridržala steny. Vždy keď ju mohol niekto zahliadnuť, vystrela sa a malými krokmi hrdopokračovala ďalej. Zdalo sa jej to také smiešne, že to nakoniec nevydržala a rozosmiala sa. Smiech ju však prešiel, keď pred dverami svojej izby uvidela vysokú mužskú postavu.

„Som rád, že som vás zastihol v dobrej nálade, pani moja,“ ozval sa hrubý hlas. Nepoznala ho, ale vedela, že to nie je hlas Rafaela Podmanického.

„Čo tu chcete?“ podozrievavo sa spýtala.

„Poslal ma môj pán,“ odvetil muž.

Lorianana pomaly rozoznávala ostré črty jeho tváre. Spomenula si, že tento rytier sedel vedľa Rafaela počas celej večere.

Uklonil sa jej. „Bude mi potešením, ak ma budete volať Tomáš.“

„Som Loriana,“ povedala a ruku položila na stenu, lebo sa bála, že spadne. „Čo chce váš pán?“

„Chcel by sa s vami stretnúť a porozprávať. Očakáva vás vo...“

„Očakáva? Povedzte mu, nech ide do horúcich pekiel. Urobil by tým láskavosť mne aj Kataríne. Obe ho nenávidíme a aj budeme,“ odvrkla a prešla popri ňom k dverám.

Jeho ruka ju zadržala. „To by som vám neodporúčal...“

„A prečo, Tomáš? Dáte ma natiehnuť na dereš? Alebo ma hodíte hladným potkanom? Povedzte mi, aké tortúry využíva váš pán?“

„Ak nepôjdete so mnou, príde si po vás on,“ varoval ju.

Striasla jeho ruku a otvorila dvere. „Tak nech príde, ja nikam nejdem.“

„Mám mu povedať prečo?“

„Nie je mojím pánom, nemusím ho poslúchať. Nemám chuť stretnúť sa s ním. A odkážte mu aj to s tým peklom.“